

– Продължавай... – каза тихо той.

Момичето се окопоти от смущението си, продължи старинната приказка, която разправяше за Бендида – богинята на смъртта, която отнася душите на мъртвите жени, – за нейните славни празници, когато някога през ранна пролет жени и моми ѝ принасяли жертва за живот и плод... Веднаж свети Хипатий видял от гората да излиза жена голяма колкото три човешки боя... Тя предяла и в същото време пасяла свини. Спряла пред светеца, изгледала го кротко, отминала и изчезнала във въздуха... Това било Бендида...

Анна слушаше прехласната и забравяше да завърти вретеното, да засуче преждата. Случайно взорът ѝ се спря върз царя, който слушаше също тъй мълчаливо унесен, облегнат на камината. И изтръпна. Ръцете ѝ отмаляха. Отпусна яворовата хурка.

Тъй необикновенни бяха очите на Асена: спрени втренчено върз момичето, което разказваше, сякаш нямаше сила да ги откъсне от чудното видение.

Седнала край огъня, със зачервени от топлината ланити, със светли като крин ръце, които плуваха във въздуха, за да подчертаят красотата на някой образ, Ирина Комнин наподобяваше сама някоя от тия богини, от тия самодиви за които умееше тъй хубаво да разказва. Опитомен гълъб стоеше кротко кацнал на дясното ѝ рамо. По копринените ѝ коси танцуваха огнени искри. Сякаш за пръв

Сякаш за пръв път царицата отвори очи, за да погледне внимателно девойката, която стоеше край нея, която почти неотлъчно прекарваше всичките си часове в покоите ѝ, като нежна другарка, като сестра, като родна дъщеря...

Прави бяха думите на Асена. Не, не беше вече дете Ирина. Тънката и бързо израстъла снага, през последните месеци бе наедряла в несравнима, царствена красота. Косите ѝ падаха на дълги, лъскави витици чак до кръста, превъзани около главата с тънък, свилен гайтан. Вратът ѝ бе строен и гордо изправен, като мраморна колона, челото и носът ѝ почти се